

MADE IN GERMANY ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Έκθεση Αρχιτεκτονικής, 27 Μαρτίου – 30 Απριλίου

«Made in Germany - Αρχιτεκτονική + Θρησκεία» είναι η δεύτερη μιας σειράς θεματικών εκθέσεων του Ινστιτούτου Γκαίτε για τη σύγχρονη γερμανική αρχιτεκτονική. Στην επιδίωξη της να αναδείξει τις προκλήσεις που αντιμετωπίζει η εκκλησιαστική αρχιτεκτονική στη Γερμανία σήμερα, η έκθεση αυτή συνεχίζει τον διάλογο πάνω σε επίκαιρα θέματα αρχιτεκτονικής, παρουσιάζοντας δείγματα πρόσφατων εκκλησιαστικών κτιρίων στη Γερμανία. Η θρησκευτική ζωή στη Γερμανία καθορίζεται σήμερα από δύο μείζονες χριστιανικές ομολογίες: περίπου δύο τρίτα (70%) του πληθυσμού είναι μέλη της Ευαγγελικής ή της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, 25% του πληθυσμού δεν δηλώνει καμία ομολογία, 4% κατατάσσεται στο Ισλάμ ενώ 1% αντιστοιχεί στην εβραϊκή κοινότητα. Από έρευνες προέκυψε ότι τα τελευταία χρόνια οι περισσότερες ρηξικέλευθες αρχιτεκτονικές προτάσεις εντοπίζονται κυρίως στον χώρο της χριστιανικής ναοδομίας. Η Γερμανία έχει κληρονομήσει ένα πλούσιο απόθεμα εκκλησιαστικών κτιρίων κάθε εποχής. Μετά την καταστροφή πολλών πόλεων κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ακολούθησε, από το 1945 και μετά, μια περίοδος ανοικοδόμησης που αφορά και στη ναοδομία. Εκείνη την περίοδο δημιουργήθηκαν εκκλησιαστικά κτίσματα, όπως λ.χ. των αρχιτεκτόνων Dominikus Böhm και Rudolf Schwarz, τα οποία θεωρούνται και σήμερα ορόσημα της γερμανικής ναοδομίας. Από τη δεκαετία του 1950 και μετά διαφαίνεται σταδιακά μια τάση ανανέωσης. Διατηρούνται μεν τα θεμελιώδη στοιχεία του χώρου και του φωτός που συνδέονται με την παραδοσιακή ναοδομία, όμως με το πέρασμα των δεκαετιών και ως τη δεκαετία του 1990 μεταβάλλεται ο αρχιτεκτονικός προβληματισμός των δημιουργών. Οι οποίοι προσπαθούν πλέον να δημιουργήσουν έναν εκκλησιαστικό χώρο που δεν προϋπήρχε ως νοπτική σύλληψη, έναν χώρο απελευθερωμένο από τα πρότυπα της μακράς και πλούσιας ιστορίας της ναοδομίας, να διαμορφώσουν κτίρια που να υπερβαίνουν τη λειτουργική διάσταση και να ανοίγονται στον εξωτερικό κόσμο, ενώ ταυτόχρονα να αναδίδουν ένα νέο αίσθημα ασφάλειας στο εσωτερικό.

Ταυτόχρονα οι ίδιες οι εκκλησίες αναλαμβάνουν νέες υποχρεώσεις οι οποίες θέτουν τους αρχιτέκτονες αντιμέτωπους με νέες προκλήσεις, καθώς καλούνται να εκπονήσουν μελέτες για σύνθετα έργα, όπως ενοριακά κέντρα, ακαδημίες, σχολεία, εστίες, παρεκκλήσια και κρεματόρια.

Τα εννέα παραδείγματα από τη σύγχρονη εκκλησιαστική αρχιτεκτονική της Γερμανίας που επιλέχθηκαν εδώ ως τόποι γαλήνης και συλλογικής κατάνυξης, ενσαρκώνουν τα χαρακτηριστικά στοιχεία της αντίθεσης και της συγχρονίας που διέπουν την εποχή μας. Επιπλέον, αναδεικνύουν υποδειγματικά τους τρόπους με τους οποίους μια νεότερη γενιά αρχιτεκτόνων προσεγγίζει τη σχέση της καλλιτεχνικής έκφρασης στη θρησκευτική αρχιτεκτονική με τη λειτουργικότητα των χώρων ως τόπων κατάνυξης και περισυλλογής.

Η έκθεση, που οργανώνει το Ινστιτούτο Γκαίτε, σε συνεργασία με την Αντιδημαρχία Αρχιτεκτονικού και Τοπογραφίας του Δήμου Θεσσαλονίκης, θα λειτουργεί από 27 Μαρτίου μέχρι 30 Απριλίου 2007, στο Κέντρο Αρχιτεκτονικής του Δήμου Θεσσαλονίκης, [Αγγελάκη 13], από Δευτέρα έως Παρασκευή, κατά τις ώρες 7.30 – 14.30.

ΠΡΟΣΕΓΓΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΧΩΡΟ ΓΥΡΩ ΜΑΣ – ΦΥΣΗ, ΠΟΛΗ, ΝΕΚΡΗ ΦΥΣΗ

Έκθεση ζωγραφικής του Αλέξανδρου Τομπάζη

Στις 26 Απριλίου 2007 στην Αίθουσα Τέχνης Ζήτα-Μι (Προξένου Κορομπλά 1 στη Θεσσαλονίκη, τηλ.: 2310-270636) εγκαινιάζεται η έκθεση ζωγραφικής του αρχιτέκτονα Αλέξανδρου Τομπάζη με τίτλο «Προσεγγίζοντας το χώρο γύρω μας – φύση, πόλη, νεκρή φύση».

Ο Αλέξανδρος Τομπάζης γεννήθηκε στις Ινδίες το 1939 και έζησε στις Ινδίες, την Αγγλία και τελικά στην Ελλάδα. Ως παιδί ήθελε να γίνει ζωγράφος. Όταν ήταν στο γυμνάσιο άρχισε να παίρνει μαθήματα ζωγραφικής με τον Νάκη (Καρτσωνάκη). Ήταν εκείνος που τον ώθησε προς την αρχιτεκτονική. Η αρχιτεκτονική τότε ήταν για εκείνον κάτι άγνωστο και αφηρημένο, ωστόσο πήρε την απόφαση γρήγορα και δεν μετάνιωσε ποτέ. Το ενδιαφέρον του για την τεχνολογία και η πρώτη πετρελαϊκή κρίση τον έσπρωξαν να ασχοληθεί με τη χρήση της ηλεκτρικής ενέργειας αρχικά και άλλων εναλλακτικών πηγών ενέργειας αργότερα, τα οποία γρήγορα αποτέλεσαν για εκείνον αναπόσπαστο τμήμα της αρχιτεκτονικής δημιουργίας.

Ωστόσο δεν εγκατέλειψε ποτέ ολότελα τη ζωγραφική. Μαθήτευσε δίπλα στο Μιχάλη Αξελό και αργότερα – στο Πολυτεχνείο – είχε δάσκαλο το Χατζηκυριάκο Γκίκα και στην πλαστική τον Σώχο και το Θόδωρο Βασιλείου. Αλλά και μετά το Πολυτεχνείο κατά περιόδους ασχολήθηκε συστηματικά με τη ζωγραφική.

Από μικρός ενδιαφερόταν για το χώρο γύρω του και γενικότερα για το τοπίο – το φυσικό τοπίο και το ανθρωπογενές. Του αρέσει να επισκέπτεται καινούριους τόπους ή ακόμα να επιστρέφει στους ίδιους ξανά και ξανά. Πέρα από τη φωτογραφία, είναι το σκίτσο ο πιο άμεσος τρόπος να μαθαίνει, να παρατηρεί, να αποτυπώνει – είναι μια φυσική προέκταση του αρχιτεκτονικού σχεδιασμού. Το σκίτσο είτε μένει γρήγορο – ένα φευγαλέο μολύβι ή μελάνι – ή ξαναδουλεύεται και συμπληρώνεται με χρώμα, άλλοτε επιτόπου και άλλοτε αργότερα, ή ακόμα γίνεται η αρχή για μια νέα σύνθεση.

Τον ενδιαφέρει ιδιαίτερα η διαφάνεια και τα πολλαπλά επίπεδα του χώρου. Έτσι βρήκε στην ακουαρέλα, την οποία δουλεύει ως μικτή τεχνική σε συνδυασμό με μελάνι ή μαρκαδόρο, το ιδανικό μέσο έκφρασης. Η αμεσότητα και η

τελεσιδική μορφή της είναι την επιλογή του αυτή.

Κυρίαρχη θέση στη δουλειά του έχουν επίσης οι «νεκρές φύσεις». Τα θέματά τους προέρχονται συχνά από τον προσωπικό του χώρο και αντικείμενα καθημερινής χρήσης, για παράδειγμα: κουζίνα με σκεύη και φρούτα, ένα κομοδίνο, η θέα από το παράθυρο και παντού το χρώμα, το χρώμα που ατίθασο, έντονο, ξεφεύγει από το περίγραμμα του μαύρου μαρκαδόρου.

Σήμερα ο Αλέξανδρος Τομπάζης μοιράζει το χρόνο

του μεταξύ του γραφείου του και των πολλών ταξιδιών του. Μια ομιλία σ' ένα συνέδριο ή μια διάλεξη στους φοιτητές ενός Πανεπιστημίου ικανοποιούν την ανάγκη του να εξωτερικεύει τις σκέψεις του, αλλά γίνονται και αφορμή για ένα νέο ταξίδι, στο οποίο συνδυάζονται τα βασικά ενδιαφέροντά του: αρχιτεκτονική, ζωγραφική, φωτογραφία και μέσω αυτών η προσέγγιση ενός ακόμα κομματιού του κόσμου.

Διάρκεια έκθεσης μέχρι 16 Μαΐου 2007.

